

Mohou lidem sebrat auta, sebrat hotové peníze. Ale na jedné věci každý mocný režim zkrachuje...

- CZ24 News | 1. května 2023

Je jeden faktor, na kterém zkrachuje i ten sebemocnější režim. Faktor, který rozbije každý diktát dlážděný do pekla dobrými úmysly. Ivan Hoffman se u úvah o zrušení peněžní hotovosti zamýšlí nad všemi dalšími snahami udělat lidem život „praktičtější“, ale současně je tím ovládnout. A také nad tím, proč se to nikdy nepovede.

Peníze jsou až na prvním místě, praví bonmot, který se tváří jako vtip, ale ve skutečnosti jde o konstatování drsné reality. Až když člověk onemocní, dojde mu, že na prvním místě je zdraví. A až když ztratíme blízkého člověka, ukáže se, že neexistuje suma, kterou bychom mohli uplatit smrt. Dokud nic nenaruší naši životní rutinu, držíme se zásady, že je lepší být zdravý a bohatý, než nemocný a chudý. Tato idyla je ale ohrožena z nečekané strany: V ohrožení jsou peníze.

Bankovkám a mincím už ve velkém konkurují virtuální peníze. Přicházejí a odcházejí z našich účtů elektronicky. Přibývá lidí, kteří platí kartou, mobilem či hodinkami, neboť je to praktičtější, než vytahovat peněženku. Že je hotovost nepraktická už dávno tvrdí banky, ve kterých máme peníze uložené. Ve skutečnosti tam ovšem místo našich peněz leží pouze jedničky a nuly v počítačích. Svět míří k bezhotovostní budoucnosti, která je už v případě větších transakcí současností. Na člověka s peněženkou už se pomalu pohlíží jako na exota, který nepostřehl, že hotovost je přežitkem, anachronismem, reliktem historie.

Na internetu se ještě o hotovosti dočteme, že „v dohledné budoucnosti zůstane standardním platebním prostředkem. Hotovost představuje hodnotu, lze ji spolehlivě ověřit a rozpoznat od padělků a k vypořádání platby není třeba žádné třetí strany. Žádný jiný platební prostředek nezahrnuje tyto tři prvky tak efektivně jako hotovost.“ Problém je ale v tom, že se jedná o výhody z pohledu občana.

Moderní stát, svázaný s korporacemi, nepohlíží na občana s respektem, jako na autonomní bytost, které má sloužit, ale jako na podezřelé individuum, které je třeba sledovat a kontrolovat. Dozor nad občanovou peněženkou by samozřejmě zjednodušilo, kdyby se všechny jeho příjmy a výdaje transparentně realizovaly na kontě, kontrolovaném státem, který ví nejlépe, co je pro banky a korporace dobré.

Ideál, kdy stát má občana spolehlivě pod kontrolou, není vázaný na konkrétní ideologii. Moc je univerzální pokušení, kterému v historii podlehly diktatury pravé i levé. Dnešní liberální či zelená diktatura dláždí občanovi cestu do pekla stejně dobrými úmysly, jako kdysi inkvizice anebo stoupenci rasově čisté anebo povinně beztržní společnosti. Z čeho měly a mají těžkou hlavu všechny režimy, je „lidský faktor“. Na něm všechny režimy nakonec krachují.

S „nepraktickou“ hotovostí je to stejné, jako s „nepraktickým“ přírodě nepřátelským automobilismem. Zrušením hotovosti by byla ohrožena občanova svoboda. Stát, který nepracuje pro občana, pracuje proti němu. Bezhotovostní režim může být praktický, pouze je-li důvěryhodný. Můžeme ale věřit bankám a tím pádem i státu, který je dlužníkem bank? Jelikož zájmem bank není péče o občana, nýbrž zisk, jsou nedůvěryhodné ze své podstaty.

Kdyby neexistovala hotovost, museli bychom si ji vymyslet. Virtuální svět nikdy nenahradí svět skutečný, ve kterém jsou peníze prostředkem výměny. Bez peněz, které jsou prostředkem spekulace, se po krachu globálního finančního kasina klidně obejdeme. Bez hotovosti v peněžence nikoli.

[ZDROJ](#)